

photo © Kristof Ghyselincx

Eva Cox (1970) began writing poetry early in 1999 and made her debut later that year as a performing poet. After many performances she entered Flanders' first poetry slam competition, which she won hands down. Cox writes rattle rhymes that work well on stage, and builds an alienating atmosphere in more carefully written, more delicate texts. Her first poetry collection *Pritt.stift.lippe.* (2004) was nominated for the C. Buddingh' prize and awarded with the highest stipendium for a literary debut by the Flemish Literature Fund. Cox is currently working on her second collection.

—
<http://evacox.web-log.nl>

Bibliographical references

This booklet was made on the occasion of Eva Cox' participation at the Istanbul Bookfair in November 2007.

All poems were translated from the Dutch by Judith Wilkinson, under the authority of the Flemish Literature Fund.

Ik heb een mijnschacht in mijn keel

ik val omlaag vanuit mijn kamer
zit als een pad
gevangen in een bel van steen

het is hier stil
zo stil dat ik mijn dromen hoor
ritselen als dode blad'ren

ik gil

ik heb een mijnschacht in mijn keel
een tong van scherp gesmeed metaal
en lagen gitzwart erts voor jaren

ik hak met korte felle slagen

There's a mineshaft in my throat

I fall down from my room
sit like a toad
trapped in a bubble of stone

it's quiet here
so quiet I can hear my dreams
rustle like dead leaves

I shriek

there's a mineshaft in my throat
a tongue of sharp forged metal
and layers of jet black ore for years

I hew at it with short fierce strokes

Zij droomt zich een stoel,
touw om de enkels,
metaal van een loop in de nek.
Maar niets dwingt.
Niets dat woorden uit haar vingers wringt.
De polsen gebonden aan pannen en emmers,
de mond aan een mond, het hart aan twee poppen.
In de verte de pen.
Splinter in het lampgeel van de kamer.
Tussen haar en daar een web van stemmen
dat haar stopt. Als een dolle bal.

She dreams herself a chair,
rope round the ankles,
metal of a barrel in the neck.
But nothing compels.
Nothing that wrings words from her fingers.
The wrists tied to pans and buckets,
the mouth to a mouth, the heart to two dolls.
In the distance the pen.
Splinter in the yellow lamplight of the room.
Between herself and life out there a web of voices
that stops her. Like a crazed ball.

De dame die het souterrain bewoont is wat men noemt een rimpelkers. Dat wat ooit een pruilmond was, verwerd tot een gelakte krans van rimpels midden in haar dor gezicht. Waren hare wangen niet zo schraal, zo smal en ingevallen, maar bol als de blakende kaken van mijne tante Julia, ik zou der dames bijeengenepen lippen compareren met ene aars, de ster van ene aars, maar dus gelakt, scharlaken, en lijdende aan ene constipatie van onuitspreekbare verlangens.

The lady who lives in the basement is what one might call a wrinkled cherry. What was once a pout, became a lacquered garland of wrinkles in the centre of her withered face. If her cheeks weren't so dry, so gaunt and hollow, but plump as the glowing jaw of my aunt Julia, I would compare the lady's pursed lips to an arse, the star of an arse, but lacquered, scarlet, and suffering from a constipation of inexpressible longing.

Lieve vriend,

Vanmiddag van huis gegaan
voor te verrichten zaken,
daar diende één postzegel vergaard.
Veelal zend ik Virtualitäten, edoch,
soms moet een document in
papieren hoedanigheid gekatapulteerd.
Alzo begaf ik mij naar de nis
waar twee postmarmotten verstenen
onder buisvormig sfeerlicht.
De verschrikking van breed vlees
achter de glazen grens van een loket,
de ontzetting waarmee uw vraag doorstaan raakt,
de kleine verbijstering om wat gij eist,
nooit beschouwen zij uw komst
er als een evidentie.
Ge beziet de worsteling van geelgerookt eelt
en koningshoofden, voorjaarsbloemen,
naar waarheid weergegeven vogelen,
tien droog gekookte asperges
die geen vat krijgen op de dartele
karteldans van het zegelvel.
Gij herinnert u het verhaal van
de man die op straat een paard zag
dat wreed geslagen werd met een kalfsleren zweep,
het beeld joeg tranen uit zijn klieren,
hij omhelsde het geranselde wrak ter plekke.
Zo zou ik mijn vingers om
de nek van een postmarmot slaan,
mijn mond op het zware blauw onder zijn ogen.

Dear friend,

I left the house this afternoon
on an errand,
for I had to buy one stamp.
I usually send virtualities, but
sometimes a document has to be
catapulted off as paper.
So I headed for the recess where
two postal guinea pigs were turning to stone
under atmospheric tubular light.
The sight of horrified broad flesh
behind the glass boundary of the counter,
the dismay suffered at one's question,
the petty bewilderment at what one demands,
never do they regard one's arrival
as a natural thing.
I witness the struggle of smoke-stained callus,
see kings' heads, spring flowers,
finely rendered birds –
ten overcooked asparaguses
that can't get to grips with the slippery
serrated dance of the sheet of stamps.
I remember the story of
the man who saw a horse in the street
being cruelly beaten with a calf leather whip,
the image forced tears from him
and he embraced the flogged wreck on the spot.
In the same way I would like to wrap
my fingers round the neck of a postal guinea pig,
press my mouth to the heavy blue under his eyes.

Maar een dikke plak glas hangt ertussen
en uw mond op dat vlies drukken, vriend,
zou verwarring stichten
aangezien men doorheen glas
geen emotie met de lippen kan sturen.
Alzo nam ik mijn zegel met gepaste kalmte in beleefde ontvangst
en droeg de postmarmot als een deuk in mijn hart
door de verdere helft van zo'n dagen.

Uwe kameraadschappelijkheid,

ik

But a thick slice of glass hangs between us
and pressing one's mouth against that membrane, friend,
 would cause confusion,
 since lips can't send emotion
 through a pane of glass.
And so I politely accepted my stamp with proper calm
and carried the postal guinea pig like a dent in my heart
 through the remaining half of such days.

Your companionableness,

me

EEN STAD IS EEN SLUIS

Eenige oogenblikken later stegen er uit de schoorsteenen
der Henrietta weder dikke rookkolommen op.

– Jules Verne –

Henriëta steekt haar hoofd uit een dakraam:

“Een huis is geen kluis zonder sleutel! Geen dak wordt een zak om mijn kop!

Een huis blijft een straat met vier muren! Ge waait daar! Doorheen!

Een stad is een huis met veel gaten!”

Henriëta spuwt een kersenpit:

“Tussen stenen kruipt gras. In de vorm van een hart. De vorm van een vogel.”

Henriëta schudt een kussen op:

“Duw een kind in wat zand en het groeit daar.

Naai een schoen in een buik en die slaapt daar.

De zee zwemt niet weg.”

Henriëta plooit papieren bootjes:

“Een fiets is een vis. Een auto een glijbaan. Een stad blijft een trein die lang stilstaat.”

A CITY IS A SLUICE

A few moments later dense columns of smoke
came from the Henriëtta once again.

– Jules Verne –

Henriëtta sticks her head out of an attic window:

“A house is not a safe without a key! No roof shall become a bag over my head!

A house is still a street with four walls! You blow there! Right through it!

A city is a house with many holes!”

Henriëtta spits out a cherry stone:

“Grass creeps between stones. In the shape of a heart. The shape of a bird.”

Henriëtta fluffs up a pillow:

“Push a child into some sand and it will grow there.

Sew a shoe into a belly and it will sleep there.

The sea won't swim away.”

Henriëtta folds paper boats:

“A bicycle is a fish. A car a slide. A city is still a train that stands still for a long time.”

Luchtspiegeling

Een plas aarde ligt te deinen en te dampen in de zomerzon.

Langs mij heen varen zerken, platte trage aken,
het kruis een scheve mast.

Er staat geen wind, het is de zandgrond zelf
die langzaam verder schuift.

Waarheen de reis gaat, wil ik vragen.

Er komt geen antwoord.

Zittend op de kaaimuur van deze vreemde zondagmiddag
zie ik hen één voor één verdwijnen.

Ze kantelen over het randje van mijn blikveld
in het draaikolkend keelgat van een zandloper misschien.

Wie zal het zeggen.

Mirage

A pool of earth billows and steams in the summer sun.

Tombstones, flat slow barges, sail past me,
the cross a crooked mast.

There's no wind, it is the sandy ground itself
that inches its way forward.

Where is the journey headed for, I want to ask.

There's no answer.

Sitting on the quay wall on this strange Sunday afternoon

I see them disappear one by one.

They tilt over the edge of my vision
into the vortex of an hour-glass perhaps.

Who shall say.

Indringster

Op een dag zat zij aan tafel. Zij rook vreemd en ik kende haar niet. Zij zat daar als een koekoeksjong met de ellebogen wijd en dwong mij opzij. De anderen spraken. Niemand noemde haar naam, ook ik wist niet hoe zij genoemd werd, in andere huizen, aan andere tafels. Haar oor was puntig en roze gefronst. Haar tanden grijs glas. Zag zij mij niet? Zij leunde opzij alsof ik al weg was. Schouder tegen mijn kin. Mouw in mijn maaltijd. Ik sprak niet. Zij naast mij pegelde de kamer vol ijsstem en joeg mij dieper in mijn stoel.

Intruder

One day she was sitting at table. She smelt odd and I didn't know her. She sat there like a young cuckoo with her elbows wide and forced me aside. The others were talking. No one spoke her name, nor did I know what she was called, in other houses, at other tables. Her ear was pointed and like a pink frown. Her teeth grey glass. Didn't she see me? She leaned aside as if I had already left. Shoulder against my chin. Sleeve in my dinner. I didn't speak. Sitting next to me she filled the room with the icicles of her frosty voice and drove me deeper into my chair.

Jardin Majorelle – Marrakech

Niets – van hoe een tuin moet – van
mij – teer – vochtig – hier stoffig
de vetplanten – samengeklit – tinten
van schimmel – en groot – rafelvlag –
de harde glans van een leerachtig blad –
en op het keienveld – dreigend –
de manshoge cactussen – dreigend.

Jardin Majorelle – Marrakech

Nothing – of what a garden should be – in my
view – delicate – moist – here the succulents
are dusty – congealed – shades
of mould – and large – frayed flags –
the harsh sheen of leathery leaves –
and on the cobbled field – threatening –
the man-sized cactuses – threatening.

niet met opzet zegt ze

Ze keert terug van een nacht uit haar leven, verjaardagsfeest, slungelt zich het huis in. En snel, tussen deurmat en keuken, dat ze het kwijt is, de tas, het dure toestel, onverschillig haast, dat ze hard viel, hoe het van haar schouder vloog, moet zijn gevlogen, onder de gesloten schaduw van een stilstaande wagen misschien, ze heeft het toen niet gezien, niet meer gezien, nergens. Ze heeft het later gemerkt. Zegt ze. De moeder ziet dat het lang geworden kind in gedachten al om de hoek van het trappenhuis glipt, maar haar stem grijpt het nekvel met bitse tanden. Weet zij hoeveel benauwde uren elk object haar van dit leven kost! De moeder slaat het kind met scherpe vragen. Waar. Wanneer. Met wie. Het lange kind sluit het wit van haar ogen, ergens in het tapijt zoekt zij haar woorden. Met drie vriendinnen, zegt ze, daar, nadat, hoe ze er niets niets aan kon doen, niet met opzet zegt ze, heeft ze alles verloren, en haar rug gaat omhoog als de vacht van een kat. Dan draait het kind zich om, en de moeder ziet hoe ze uit al haar kleren groeit, de dunne polsen, de zonsopgang van een navel, en het kind draait, draait, draait zich om naar het raam, hoge schouders trekken weefsels weg, en in een oogopslag de band van krassen onderaan de zongebruinde meisjesrug, geronnen krassen op de zachte kleine meisjesrug, en wat ze ziet is niet – het hart van een moeder vliegt in schaduwen van stilstaande wagens – is niet niet het zandspoor van verzwegen kussen. Stil staan zij in de zwijgende kamer, de muren groeien hoog als de vacht van een kat, en traag zakt het hoofd van het kind tegen het ijskoude glas.

it wasn't deliberate she says

She returns from a night in her life, a birthday party, slouches into the house. And hastily, between doormat and kitchen, says, almost indifferently, that she has lost it, the bag, that expensive thing, that she fell badly, how it flew off her shoulder, must have flown, in the closed shadow of a parked car perhaps, she didn't see it then, hasn't seen it since, anywhere. She realised later. She says. The mother sees that her child, who has grown lanky, is already off and away in her mind, escaping round the corner of the stairwell, but her sharp voice seizes her by the scruff of the neck. Does she realise how many oppressive hours of this life each object costs her! The mother assaults the child with sharp questions. Where. When. With whom. The tall child closes the whites of her eyes, looks for words somewhere in the carpet. With three girlfriends, she says, there, afterwards, how it wasn't her fault, that it wasn't deliberate she says, that she's lost everything, and her back arches like the raised fur of a cat. Then the child turns round, and the mother sees how she's growing out of all her clothes, sees the thin wrists, the sunrise of a navel, and the child turns, turns, turns towards the window, hunched shoulders pull at tissue, and in the blink of an eye the band of scratches on the sun-tanned girl's lower back is showing, bloody scratches on the soft slender girl's back, and what she sees is not – the heart of a mother flies into the shadows of parked cars – is not the sand trail of secret kisses. They stand still in the silent room, the walls grow tall like the raised fur of a cat, and slowly the head of the child drops against the ice-cold glass.

Ik ben beplakt met kleine spiegeltjes.
Ik dans als een strandbal rond.
Ik kan oogverblindend zijn.

Wie naar mij kijkt denkt mij te zien.
Wie naar mij kijkt die ziet zichzelf.
De eigen monsterlijk vervormde grimas.

Wie van mij wegrent jaagt zich zelf weg.

Ik ben beplakt met kleine spiegeltjes.
De randen snijden in mijn eigen vlees.

Ik ben:
een glinsterende mozaïek
met weke rode voegen en
een hart van sneeuw wit –

I'm covered in tiny mirrors.
I dance around like a beach ball.
I can be dazzling.

Those who look at me think they see me.
Those who look at me see themselves.
Their own small monstrous grimace.

Those who run away from me, chase themselves off.

I am covered in tiny mirrors.
The edges cut into my own flesh.

I am:
a glistening mosaic
with soft red folds and
a heart of snow-white –

POEMS

There's a mineshaft in my throat	5
She dreams herself a chair	7
The lady who lives in the basement is what one might call a wrinkled	9
Dear friend	11
A CITY IS A SLUICE	15
Mirage	17
Intruder	19
Jardin Majorelle – Marrakech	21
it wasn't deliberate she says	23
I'm covered in tiny mirrors	25